

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa G. K.

przeciwko J. U.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 2 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...)

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...)
na rzecz adwokata K. H. kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset
złotych) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług tytułem
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej

pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 czerwca 2016 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na dwa istotne zagadnienia prawne.

W sprawie nie doszło jednak do spełnienia przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca uzasadniając je formułuje dwa zagadnienia prawne. Pierwsze zwarte jest w pytaniu, czy za przedsiębiorcę w rozumieniu norm prawa prywatnego może być uznana wyłącznie osoba fizyczna legitymująca się wpisem do właściwego rejestru przedsiębiorców, czy też za przedsiębiorcę należy uważać osobę wykonującą w sposób ciągły i zorganizowany działalność zarobkową, niezależnie od wpisu w rejestrze przedsiębiorców. Drugie zagadnienie obejmuje pytanie o to, czy gotowość świadczenia wyrażona przez stronę odstępującą od umowy wzajemnej jest równoznaczna z zaoferowaniem otrzymanego świadczenia w rozumieniu art. 496 k.c.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wymienionych kryteriów. Sporządzając uzasadnienie skarżąca nie zdołała wykazać, że poruszane przez nią kwestie budzą spory i rozbieżności w judykaturze lub w doktrynie.

Odnosząc się do pierwszego zagadnienia przede wszystkim wyjaśnić należy, że powszechnie przyjmuje się, iż w świetle art. 43¹ k.c. wpis do właściwego

rejestrze nie stanowi cechy konstytutywnej pojęcia „przedsiębiorca”. W wyroku z dnia 5 marca 2010 r., IV CSK 371/09 (nie publ.), Sąd Najwyższy wskazał, że zgłoszenie i wpis do ewidencji działalności gospodarczej stanowi tylko podstawę rozpoczęcia działalności w rozumieniu jej legalizacji i nie jest zdarzeniem ani czynnością utożsamianą z podjęciem takiej działalności. Tak jednoznaczne stanowisko prowadzi do wniosku, że kwestia to nie może zostać uznana za istotne zagadnienie prawne.

Podobnie ocenić należy także drugie pytanie sformułowane przez powódkę. Przedstawiciele doktryny pozostają bowiem zgodni co do tego, że zaofiarowanie świadczenia musi być rzeczywiste oraz należyte. Sama gotowość dłużnika do spełnienia świadczenia nie wystarcza. Rzeczywiste zaofiarowanie świadczenia nie jest natomiast wymagalne wtedy, gdy dana strona – mimo żądania strony przeciwnej – uchyla się od dokonania czynności faktycznej lub prawnej, bez której świadczenie nie może zostać spełnione lub z góry uprzedza, że świadczenie nie przyjmie. W takiej sytuacji na równi z zaofiarowaniem rzeczywistym należy traktować zaofiarowanie werbalne oraz samą gotowość do spełnienia świadczenia. Trafność powyższego poglądu oraz sposób interpretowania zwrotu „zaofiarowanie” nie budzą żadnych wątpliwości. Skarżący zdaje się natomiast podobnie jak w przypadku pierwszego zagadnienia polemizować z ustaleniami faktycznymi oraz ich oceną prawną dokonaną przez Sąd drugiej instancji.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powódka nie wskazuje na odmienną interpretację obu kwestii w orzecznictwie sądów powszechnych, podnosząc jedynie, iż Sąd Apelacyjny dokonał niewłaściwej oceny sprawy. Analiza uzasadnienia wniosku prowadzi zatem do konkluzji, iż skarżąca stara się jedynie polemizować z ustaleniami faktycznymi oraz ich oceną prawną dokonaną przez Sąd drugiej instancji. Tymczasem obowiązkiem skarżącej było przedstawienie odpowiedniego, wyodrębnionego wywodu prawnego, dla wykazania, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnienie, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2015 r., III PK 6/15, nie publ., i z dnia 22 czerwca 2016 r., III UZ 6/16, nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu przez adwokata K. H. Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 4 ust. 1, § 8 pkt 6 i § 16 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801) w związku z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714).

aj